

Serio de Poezio

NAZIM HIKMET

- poemoj -

Dato de Publikigo:

2008

Eldonisto:

Poemhunter.com - The World's Poetry Archive

NAZIM HIKMET (-3 junio 1963, Moskvo))

Poeto, dramisto, romanverkisto, memoristo

ENKONDUKO al Elektita Poezio de Nazim Hikmet Tradukoj de. Randy

Blasing kaj Mutlu Konuk NAZIM HIKMET, populare konata kaj kritike

aklamita en Turkio kiel la unua kaj plej grava moderna turka poeto, estas konata ĉirkaŭ la mondo kiel unu el la plej grandaj internaciaj poetoj de la dudeka jarcento, kaj lia poezio estis tradukita en pli ol kvindek lingvoj. Naskita en 1902 en Salonika, kie lia patro estis en la eksterlanda servo, Hikmet kreskis en Istanbul. Lia patrino estis artisto, kaj lia paŝaavo skribis poezion; tra ilia amikaro Hikmet estis frue enkondukita en poezion; publikigante unuajn poemojn je dek sep. Li ekzamenis la turkan mararmean akademion, sed dum la Aliancita okupo de Istanbul sekvanta la Unuan Mondiliton, li foriris por instrui en orienta Turkio. En 1922, post kiam mallonga unua geedziĝo finiĝis en nuligo, li transiris la limon kaj direktiĝis al Moskvo, altirita de la Rusa Revolucio kaj ĝia promeso de socia justeco.

En Moskva Universitato li konatiĝis kun studentoj kaj artistoj el la tuta mondo. Hikmet revenis al Turkio en 1924, post la Turka Milito de Sendependeco, sed baldaŭ estis arestita por laborado pri maldekstema revuo. En 1926 li sukcesis eskapi al Rusio, kie li daŭre skribis poezion kaj teatraĵojn, renkontis Majakovskij, kaj laboris kun Meyerhold. Ĝenerala amnestio permesis al li reveni al Turkio en 1928. Ĉar la Komunista Partio de Alberto estis malpermesita tiam, li trovis sin sub konstanta gvatado de la sekreta polico kaj pasigis kvin el la venontaj dek jaroj en malliberejo rilate diversajn falitajn akuzopunktojn. . En 1933, ekzemple, li estis malliberigita pro metado de kontraŭleĝaj afiŝoj, sed kiam lia kazo venis al testo, ĝi estis ĵetita el tribunalo pro manko de indico. Dume, inter 1929 kaj 1936 li publikigis naŭ librojn - kvin kolektojn kaj kvar longajn poemojn - kiuj revoluciis turkan poezion, malobeante otomanajn literaturajn konvenciojn kaj enkondukante liberan version kaj parollingvan vortadon. Dum tiuj poemoj establis lin kiel novan gravan poeton, li ankaŭ publikigis plurajn ludojn kaj romanojn kaj laboris kiel bindisto, korektisto, ĵurnalisto, tradukisto, kaj manuskriptinto por subteni grandfamilion kiu inkludis lian duan edzinon, ŝiajn du infanojn, kaj lian vidvinon. patrino.

Tiam, en januaro 1938 li estis arestita por instigado de la turkaj armetrupoj al ribelo kaj juĝita al dudek ok jaroj en malliberejo sur la tereno ke armeaj kadetoj legis liajn poemojn, precipe "La Epopeo de Ŝejko Bedrettin."

Publikigita en 1936, tiu longa poemo bazita sur dekkvina-jarcenta kamparanribelo kontraŭ otomana regado estis lia lasta libro aperanta en Turkio dum lia vivo.

Lia amiko Pablo Neruda rakontas la raporton de Hikmet pri kiel li estis traktita post lia aresto: `` Akuzite de provi instigi la turkan mararmeon en ribelon, Nazim

estis kondamnita al la punoj de la infero. La proceso okazis sur batalŝipo. Li diris al mi, ke li estis fokusita por piediri sur la ŝipponto ĝis li estis tro malforta por resti sur siaj piedoj, tiam ili enŝovis lin en sekcion de la latrinoj kie la feko leviĝis duonmetron super la planko. Mia frato poeto sentis, ke lia forto mankas al li: miaj turmentantoj rigardas min, ili volas rigardi min suferi. Lia forto revenis kun fiero. Li komencis kanti, unue mallaŭte, poste pli laŭte, kaj fine plene. Li kantis ĉiujn kantojn, ĉiujn ampoemojn, kiujn li povis memori, siajn proprajn poemojn, la baladojn de la kamparanoj, la popolajn batalhimnojn. Li kantis ĉion, kion li sciis. Ansdo li venkis la malpuraĵon kaj liajn torturojn.*" En malliberejo, la Futurist-inspira, ofte topika frua poezio de Hikmet cedis lokon al poemoj kun pli rekta maniero kaj pli serioza tono.

Enfermitaj en leteroj al lia familio kaj amikoj, tiuj poemoj poste estis cirkulitaj en manuskripto. Li ne nur verkis kelkajn el siaj plej bonegaj kantotekstoj en malliberejo, sed produktis, inter 1941 kaj 1945, sian eposan ĉefverkon, Homaj Pejzaĝoj. Li ankaŭ lernis tiajn metiojn kiel teksado kaj lignoprilaboro por vivteni sin kaj sian familion. En la malfruaj Kvardekaj, dum daŭre en malliberejo, li divorcis sian duan edzinon kaj geedziĝis por trian fojon. En 1949 internacia komisiono, inkluzive de Pablo Picasso, Paul Robeson, kaj Jean Paul Sartre, estis formita en Parizo por kampanji por la liberigo de Hikmet, kaj en 1950 al li estis premiita la Monda Paco-Premio. La saman jaron, li faris dekok-tagan malsatstrikon, malgraŭ lastatempa koratako, kaj kiam la unua demokratie elektita registaro de Turkio ekregis, li estis liberigita en ĝenerala amnestio.

Kvin Linioj

Venki mensogojn en la koro, en la stratoj, en la libroj de la lulkantoj de la patrinoj
ĝis la novaĵraporto, ke la parolanto legas,
komprenante, mia amo, kia granda ĝojo estas, kompreni
kio foriris kaj kio okazas. la vojo.

NAZIM HIKMET

Mi Amas Vin

Mi amas vin

kiel trempi panon en salon kaj manĝi Kiel vekigĝi

nokte kun alta febro kaj trinki akvon, kun la krano en

la buŝo Kiel malvolvi la pezan skatolon de la leterportisto sen

scipovo, kio ĝi flirtas, feliĉa, dubema Mi amas vin kiel flugi super la

maron en aviadilo unuafoje

Kiel io moviĝas en mi, kiam mallaŭte

mallumiĝas

en Istanbul Mi amas vin Kiel danki Dion, ke ni vivas.

NAZIM HIKMET

Mi Pensas Pri Vi...

Mi pensas pri vi
kaj mi sentas la odoron de mia patrino mia
patrino, la plej bela el ĉiuj.

Vi estas sur la karuselo de la festivalo ene de mi, kiun vi ĉirkaŭŝvebas,
via jupo kaj viaj haroj flugas Nur sekundojn inter trovi vian belan
vizaĝon kaj perdi ĝin.

Kio estas la kialo, kial mi
memoras vin kiel vundon sur mia koro, kio estas la kialo, ke mi aŭdas
vian voĉon kiam vi estas tiel malproksime kaj mi ne povas ne leviĝi kun ekscito?

Mi genuiĝas kaj rigardas viajn manojn
Mi volas tuŝi viajn manojn sed mi ne
povas
vi estas malantaŭ glaso.
Karulino, mi estas konfuzita spektanto de la dramo, kiun mi ludas en mia
krepusko.

NAZIM HIKMET

Mi Volas Morti Antaŭ Vi

mi

volas morti antaŭ vi.

mi

volas morti antaŭ vi.

Ĉu vi pensas, ke kiu preterpasos poste trovos kiu
antaŭe foriris?

Mi ne pensas tiel.

Vi prefere bruligu min, kaj metu min sur
la fornon en via ĉambro en kruĉon.

La kruĉo estu farita el vitro, travidebla,
blanka vitro, por ke vi povu vidi
min interne...

Vi vidas mian oferon: mi
rezignis esti parto de la tero, mi rezignis esti floro por povi
resti ĉe vi.

Kaj mi fariĝas polvo, por vivi kun vi.

Poste, kiam vi ankaŭ mortos, vi
venos al mia kruĉo.
Kaj ni vivos tie kune via cindro en mia
cindro, ĝis senatenta
fianĉino

aŭ malfidela nepo forĵetas nin el
tie...

Sed ni

ĝis tiu tempo

miksos

unu kun la alia tiom,

ke eĉ en la rubon

ni estas ĵetitaj en niajn grajnojn falos unu apud la alia.

Ni kune plonĝos en la grundon.

Kaj iun tagon, se sovaĝa floro manĝas
el ĉi tiu grundo kaj floras super sia korpo, certe estos du
floroj:

unu estas vi

unu estas mi.

mi

ankoraŭ ne pensu pri morto.

Mi naskos infanon.

La vivo fluas de mi.

Mia sango bolas.

Mi vivos, sed longe, tre longe, sed kun

vi.

Ankaŭ la morto ne timigas min.

Sed mi trovas nian funebran

manieron sufiĉe malŝata.

Ĝis mi mortos,

mi pensas, ke ĉi tio pliboniĝos.

Ĉu estas espero, ke vi eliros el malliberejo hodiaŭ?

Voĉo en mi diras: eble.

NAZIM HIKMET

Letero Al Mia Edzino

11-11-1933

Bursa Malliberejo

Mia sola kaj sola!

Via lasta letero diras: 'Mia
kapo batas, mia koro estas
konsternita! '

Vi diras: 'Se
ili pendigos vin, se mi vin
perdos, mi
mortos! '

Vi vivos, mia kara, mia
memoro malaperos kiel nigra fumo en la vento.
Kompreneble vi vivos, ruĝhara sinjorino de mia koro: en la dudeka
jarcento malĝojo daŭras
maksimume
unu jaron.

morto-

korpo svingiĝanta de ŝnuro.

Mia koro ne
povas akcepti tian morton.
Sed

vi povas veti, se
la harplena nigra araneita mano de iu
kompatinda
cigano glitos
maŝon ĉirkaŭ mian
kolon, ili vane aspektos pro timo en la
bluaj okuloj de

Nazim!

En la krepusko de mia lasta mateno

mi

vidos miajn amikojn kaj vin, kaj mi iros
al mia tombo

bedaŭrante nenion krom nefinita kanto...

Mia edzino!

Bonkoraj, oraj,

okuloj

pli dolĉaj ol mielo-mia abelo!

Kial mi skribis al vi, ke

ili volas pendigi min?

La juĝo apenaŭ komenciĝis, kaj

oni ne nur plukas kapon de homo kiel rapo.

Rigardu, forgesu ĉion ĉi.

Se vi havas monon, aĉetu al

mi flanelajn subvestojn: mia kiatiko

denove agas.

Kaj ne forgesu, la

edzino de kaptito

devas ĉiam pensi bonajn pensojn.

NAZIM HIKMET

On Living

mi

Vivi ne estas ŝerco,
vi devas vivi kun granda seriozeco kiel
sciuro ekzemple, mi volas diri
atendi nenion krom kaj preter vivi, mi volas diri vivi devas
esti via tuta okupo.

Vi devas preni la vivon serioze, mi
volas diri ĝis tia grado, ke, ekzemple,
viaj brakoj estas ligitaj de via dorso, via dorso estas sur la muro, aŭ en laboratorio
kun via blanka ĉemizo, kun viaj grandegaj okulvitroj, vi devas povi. morti por
homoj, eĉ por homoj, kiujn vi neniam
vidis, kvankam neniu devigis vin fari tion,
kvankam vi scias, ke vivi estas la plej vera,
plej bela afero.

Mi volas diri, ke vi devas preni la vivon tiel serioze,
ke, eĉ kiam vi estas sepdekjara, vi devas planti olivarbojn, ne ĉar
vi pensas, ke ili estos lasitaj al viaj infanoj, ĉar vi ne kredas je
morto kvankam vi timas ĝin ĉar, Mi volas diri, la vivo pezas pli peza.

II

Supozu, ke ni estas tre malsanaj, bezonas operacion,
mi volas diri, ekzistas la ebleco, ke ni
neniam leviĝos de la blanka tablo. kvankam
estas neeble ne senti la ĉagrenon de forpaso iom tro frue, ni ankoraŭ ridos pro la rakontata
amuza ŝerco, ni rigardos tra la fenestro por vidi ĉu
pluvas, aŭ ni senpacience atendas la lastajn novaĵojn de
agentejoj. .

Supozu, por io, por kio valoras batali, supozu, ke
ni estas sur la batalkampo.
Tie, en la unua atako, en la unua tago ni povas fali
sur la teron sur la vizaĝon.

Ni scios ĉi tion kun iom stranga rankoro, sed ni ankoraŭ freneze miros la
rezulton de la milito, kiu eble daŭros jarojn.

Supozu, ke ni estas en la malliberejo,
aĝo estas proksima al
kvindek, supozu ke restas ankoraŭ dek ok jaroj ĝis la fera pordo malfermiĝos.
Tamen, ni vivos kun la ekstera mondo, kun la homoj,
bestoj, bataloj kaj ventoj mi volas diri, kun la ekstera mondo
trans la muroj.

Mi volas diri, tamen kaj kie ajn ni estas, ni devas vivi
kvazaŭ ne ekzistas morto...

III

Ĉi tiu tero malvarmiĝos, stelo inter
ĉiuj steloj, unu el la plej etaj, mi volas
diri grajnon de brilo en
la blua veluro, mi volas diri ĉi tiun nian grandegan mondon.

Ĉi tiu tero iam malvarmiĝos, eĉ ne kiel
glaciamaso aŭ kiel morta nuboj, ĝi
ruliĝos kiel malplena
juglando en la pura senfina mallumo.

Vi devas senti la doloron de ĉi tio nun, Vi devas
senti la malĝojon ĝuste nun.
Vi devas tiom ami ĉi tiun mondon por povi diri
'Mi vivis'...

NAZIM HIKMET

Pri Vivanta I

Vivi ne estas ridinda afero: oni
devas vivi kun granda seriozeco kiel
sciuro, ekzemple-mi volas diri
sen serĉi ion preter kaj super vivi, mi volas diri vivi devas esti via tuta
okupo.

Vivi ne estas ridinda afero: vi
devas preni ĝin serioze, tiom
kaj ĝis tia grado, ke, ekzemple, viaj
manoj ligitaj malantaŭ via dorso, via dorso al la muro, aŭ
alie en laboratorio en
via blanka mantelo kaj
sekurecajn okulvitrojn. , vi povas morti por
homoj-eĉ por homoj, kies
vizaĝojn vi neniam vidis, kvankam vi scias, ke vivi estas
la plej reala, la plej bela afero.

Mi volas diri, ke vi devas preni la vivon tiel
serioze, ke eĉ je la sepdek jaroj, ekzemple, vi plantos olivarbojn
— kaj ankaŭ ne por viaj infanoj, sed
ĉar kvankam vi timas morton, vi ne kredas ĝin, ĉar vivi, mi volas
diri. , pezas pli peza.

NAZIM HIKMET

Pri Vivanta Ii

Ni diru, ke vi estas grave malsana, bezonas operacion - tio signifas, ke ni eble ne ricevos de la blanka tablo.

Kvankam estas neeble ne malĝoji pri iri iom tro frue, ni ankoraŭ ridos pri la rakontataj ŝercoj, ni rigardos tra la fenestro por vidi ke pluvas, aŭ ankoraŭ maltrankvile atendos la lastan novaĵelsendon...

Ni diru, ke ni estas ĉe la fronto-por io, por kio valoras batali, ekzemple.

Tie, en la unua ofensivo, en tiu sama tago, ni povus fali sur la vizaĝon, mortaj.

Ni scios tion kun kurioza kolero, sed ni ankoraŭ zorgos nin ĝismorte pri la rezulto de la milito, kiu povus daŭri jarojn.

Ni diru, ke ni estas en malliberejo kaj preskaŭ kvindek, kaj ni havas ankoraŭ dek ok jarojn, ekzemple, antaŭ ol la feraj pordoj malfermiĝos.

Ni ankoraŭ vivos kun la ekstero, kun ĝiaj homoj kaj bestoj, lukto kaj vento-mi volas diri kun la ekstero trans la muroj.

Mi volas diri, tamen kaj kie ajn ni estas, ni devas vivi kvazaŭ ni neniam mortos.

NAZIM HIKMET

Pri Vivanta Iii

Ĉi tiu tero malvarmiĝos, stelo inter
steloj kaj unu el la plej
malgrandaj, orumita terpeco sur
blua veluro—mi volas diri ĉi tion, nia
granda tero.

Ĉi tiu tero malvarmiĝos iam, ne kiel glacibloko

aŭ malviva nuboj eĉ sed kiel
malplena juglando ĝi ruliĝos en pene nigra spaco...

Vi devas malĝoji pro tio nun - vi devas senti ĉi
tiun malĝojon nun - ĉar la mondo devas esti
tiom amata
se vi diros "Mi vivis"...

NAZIM HIKMET

La Japana Fiŝkaptisto

Juna japana fiŝkaptisto estis mortigita de nuboj
surmare.

Mi aŭdis ĉi tiun kanton de liaj amikoj, unu
malbridan flavan vesperon sur la Pacifiko.

Tiuj, kiuj manĝas la fiŝojn, kiujn ni kaptis, mortas.
Tiuj, kiuj tuŝas niajn manojn, mortas, Ĉi tiu
ŝipo estas nigra ĉerko, vi mortas,
se vi supreniros la passeron.

Tiuj, kiuj manĝas la fiŝojn, kiujn ni kaptis, mortas, ne
tuj, sed malrapide, malrapide ilia karno
putriĝas, defalas.
Tiuj, kiuj manĝas la fiŝojn, kiujn ni kaptis, mortas.

Tiuj, kiuj tuŝas niajn manojn, mortas.
Niaj lojalaj, laboremaj manoj lavitaj de
salo kaj suno.
Tiuj, kiuj tuŝas niajn manojn, mortas, ne tuj,
sed malrapide, malrapide ilia karno
putriĝas, defalas.
Tiuj, kiuj tuŝas niajn manojn, mortas.

Migdalaj Okuloj, forgesu min.
Ĉi tiu ŝipo estas nigra ĉerko, vi
mortos se vi venos sur la passero.
La nuboj pasas super ni.

Migdalaj Okuloj, forgesu min.
Ne brakumu min mia karulo, vi
kaptos morton de mi.
Migdalaj Okuloj, forgesu min.

Ĉi tiu ŝipo estas nigra ĉerko.
Migdalaj Okuloj, forgesu min.
La infano, kiun vi havas de mi, estos
putra pro putra ovo.

Ĉi tiu ŝipo estas nigra ĉerko.
Ĉi tiu maro estas morta maro.

Homoj, kie vi estas?
Kie vi estas?

NAZIM HIKMET

La Miniatura Virino

La Bluokula Giganto, la Miniatura Virino kaj la Lonicero

Li estis bluokula giganto, Li amis
miniaturan virinon.

La sonĝo de la virino estis pri miniaturdomo kun ĝardeno kie
lonicero kreskas en tumulto de koloroj tiu speco de domo.

La giganto amis kiel giganto, kaj liaj
manoj kutimis al tiaj grandaj aferoj, ke la giganto ne povis fari
la konstruaĵon, ne povis frapi la
pordon de la ĝardeno, kie
kreskas la lonicero en tumulto de koloroj.

ĉe tiu domo.

Li estis bluokula giganto, li amis
miniaturulinon, miniaturulinon.

La virino estis malsata je komforto kaj laca de la
longaj paŝoj de la giganto.

Kaj adiaŭ ŝi iris al la brakumoj de riĉa nano kun ĝardeno kie la lonicero kreskas en tumulto de koloroj tia domo.

Nun la bluokula giganto rimarkas, giganto eĉ ne
estas tombejo por amo: en la ĝardeno, kie la lonicero
kreskas en tumulto de koloroj.

tia domo...

NAZIM HIKMET

La Juglandarbo

mia kapo ŝaŭmanta nuboj, maro interne kaj ekstere
Mi estas juglandarbo en Gulhane Park maljuna
juglando, nodo post nodo, peceto post peceto
Nek vi konscias pri tio, nek la polico

Mi estas juglandarbo en Gulhane Park
Miaj folioj estas lertaj, lertaj kiel fiŝoj en akvo
Miaj folioj estas pura, pura kiel silka naztuko, viŝu, mia rozo, la larmo
el viaj okuloj
Miaj folioj estas miaj manoj, mi havas cent mil
Mi tuŝas vin per cent mil manoj, mi tuŝas Istanbulon
Miaj folioj estas miaj okuloj, mi rigardas mire
Mi rigardas vin per cent mil okuloj, mi rigardas Istanbulon
Kiel cent mil koroj, batu, batu miajn foliojn

Mi estas juglandarbo en Gulhane Park
nek vi konscias pri tio, nek la polico

NAZIM HIKMET

Pensante Pri Vi

Pensi pri vi estas bele, esperema, Estas kiel
aŭskulti la plej belan kanton El la plej bela voĉo sur la tero...

Sed espero ne plu sufiĉas por mi, mi ne volas plu aŭskulti
kantojn, mi volas kanti.

NAZIM HIKMET

Vi Estas Mia Ebrieco

Vi estas mia ebrieco...

Mi ne sobriĝis, kvazaŭ mi povus fari tion;

Mi ĉiuokaze ne volas.

Mi havas kapdoloron, miaj genuoj estas plenaj de cikatroj Mi

estas en koto ĉirkaŭe Mi luktas

por marŝi al via hezitema lumo.

NAZIM HIKMET